

**De erfgenaam van
Serlewinne**

Boek I

De gezellen van Mez

Peter van Rillaer en Christophe Vermaelen

Proloog

Kindar van Nez heerste al decennia over het Waegland, maar de Sorotische stammen ten zuiden van de rivier de Waeg vormden een doorn in zijn oog. Ze vereerden de maangodin Ikooh, noemden zichzelf het Volk en weigerden Kindar als hun koning te erkennen.

In het twintigste jaar van zijn heerschappij leidde Kindar een reusachtig leger naar het zuiden om de Soroten te onderwerpen. De veldslagen die volgden waren de bloedigste uit de geschiedenis van het Waegland en na een half jaar van strijd gaven de Sorotische krijgsheren zich over. Na eenentwintig jaar onrust was er eindelijk tijd om handel te drijven, om te bouwen en het land te ontginnen. Kindar was geen dwaas, hij had een geavanceerd en gedisciplineerd leger met bekwame officieren en een magica als raadgever. Voor Kindar en zijn duistere raadgever was oorlog slechts een middel, geen doel.

Een zinderend hete wind vanuit het oosten deed een wolk stofdeeltjes ontstaan. Het stof sloeg in Jentes vertrokken gezicht en liet haar huiveren. Ze trok haar versleten, hertenleren tuniekjurk om haar lichaam heen en beschermde haar gezicht met haar handen. Maar noch het een, noch het ander bood haar voldoende beschutting tegen de gloeiende wind, het stof en de verstikkende hitte. Net zoals vele anderen van haar volk rilde Jente van de koorts. Ze voelde zich vreselijk en was niet alleen ziek, maar ook dodelijk vermoeid. Wanhopig wierp ze een blik op de mensenmassa op het grote marktplein. Dus zo voelde het om als een gevangene in een totaal nieuwe en onbekende stad binnen te worden geleid. Na wekenlang als een beest in de smerige omgeving van een kleine, houten kooi achter de rug van een onwelriekende os te hebben doorgebracht, wachtte haar nu een volgende beproeving. De soldaat die haar en twee andere Sorotische vrouwen gevangen had genomen was naar deze plek gekomen om zijn oorlogsbuit te verkopen.

Overall stonden kramen waar handelaren slaven, vee, groenten en fruit te koop aanboden. Ze schreeuwden om het hardst en zwaaiden wild met hun armen. Het hele marktplein was één grote kakofonie van geluiden en

de lucht was doordrongen van de sterke geur van paarden en runderen. Ze zag mannen met enorme honden die naar elkaar blaften en gromden en vrouwen in mooie, felgekleurde jurken, maar ze zag ook in lompen geklede bedelaars. Honderden kinderen renden als hazen tussen de volwassenen door terwijl ze elkaar schreeuwend achterna zaten.

Jentes eerste indruk van deze stad was geen goede. In vergelijking met de rust en vrede in haar kleine nederzetting was deze heksenketel een verschrikkelijk hete, angstaanjagende plek. Thuis had haar volk de koele beschutting van het Sorotische woud gehad, maar hier was niets om haar tegen de hitte te beschermen. Het grote, vierkante marktplein van Nez was het middelpunt van deze waanzin. Al dagen werd het aan één stuk door overspoeld door Kindars soldaten, wat alles te maken had met de slag bij de Rige, een kronkelige zijrivier van de Waeg die dwars door het land van de Soroten liep. De slag was bijzonder bloedig geweest. Jente was een van de zeventienhonderd Sorotische mannen, vrouwen en kinderen die krijgsgevangen waren gemaakt. Nu probeerden Kindars soldaten dat gedeelte van hun oorlogsbuit in haar geld om te zetten door hun gevangenen op de markt van Nez te verkopen.

Jente schrok op uit haar gedachten. Iemand greep haar bij haar arm beet en ze werd naar voren getrokken. De soldaat die haar in slavernij wilde verkopen had eindelijk iemand gevonden die in haar geïnteresseerd was.

Ezzine keek het meisje recht in de ogen. Die waren blauw met wat grijs erin, maar leeg en kil als die van een dode. Hij herinnerde zich de laatste keer dat hij die blik in iemands ogen had gezien. Zijn vrouw en dochter hadden dezelfde blik gehad toen hij hun lichamen voor het laatst aanschouwd had. Al na één tel sloeg het meisje haar ogen neer en Ezzine richtte zijn aandacht op de soldaat die haar te koop aanbood.

“Ik neem deze”, zei hij op besliste toon. “Noem mij je prijs.”

“Drieduizend.”

“Dat is een hoge prijs voor een kind”, reageerde Ezzine. “Ze is ziek en rilt van de koorts. Ik kan haar verzorgen, maar wat als ze het niet haalt?”

“Ze is jong en sterk”, kaatste de soldaat terug. “En het is een mooi meisje, dus als ze geneest zal ze gauw het dubbele waard zijn. Zo leveren we allebei een paar duizend Dar in.”

Ezzine snoof en wierp een blik op het slungelige lijf van het meisje. Ze had een knap gezichtje en hoewel ze er nu grauw en ziek uitzag, wist hij dat de soldaat de waarheid sprak.

“Goed”, zei hij terwijl hij zijn beurs tevoorschijn haalde. “Ik geef je een voorschot van vijfhonderd. De rest betaal ik je uit mijn geldkist, volg me met het meisje naar mijn huis.”

De soldaat knikte en vroeg: “Waar staat dat huis?”

“In de Tenebri. Ik heb er onlangs een taveerne gekocht, samen met de aanpalende woonblokken. Mijn naam is Ezzine.”

“Ezzine? Ben jij Ezzine?” Er verscheen een argwanende glans in de ogen van de soldaat. “Ik heb over jou gehoord.”

“Niets dan goeds, hoop ik?”

“Nee”, zei de soldaat, “eerder het omgekeerde. Jij bent de nieuwe eigenaar van Satans Roedel in de Tenebri. Een gewezen stamhoofd van de clan der Nandruli, toch? Ik hoorde dat je een hele bende moordenaars rond je hebt verzameld. Voornamelijk voortvluchtige rebellen uit de clans van de Ceronas en de Nandruli. Jouw naam werd in verband gebracht met raadgever Merkonus.”

“Een oude vriend van me”, antwoordde Ezzine raadselachtig. “We hebben samen fortuin gemaakt, maar onze wegen scheidde zich toen Merkonus voor de koning ging werken. Ik heb niets tegen Kindar, maar hij blijft wel indirect verantwoordelijk voor de dood van mijn vrouw en dochter. En ik was geen stamhoofd, mijn vader was dat wel.”

De soldaat kon Ezzines verbittering tegenover Kindar begrijpen. Het leger van de Waeglandse vorst was gedisciplineerd en in principe doodde men nooit vrouwen of kinderen, maar er waren rotte appels in elke eenheid.

“Ik ben Gajit”, stelde hij zich voor. Hij stak zijn hand uit om de verkoop van Jente te bezegelen. “En jij hebt zojuist een slavin gekocht.”

Die avond steeg Jentes temperatuur tot boven de veertig graden en als Ezzine geen genezer was geweest, zou ze misschien de volgende ochtend nooit gezien hebben. Maar uiteindelijk deden Ezzines bereidingen hun werk. Jente haalde het en de volgende dag begon de koorts te zakken. Toch duurde het nog twee dagen voor ze haar eigenaar voor het eerst in de ogen keek en hem vertelde dat ze Jente heette. De eerste vraag die ze hem die

avond stelde, was waarom. Ze wilde de reden weten waarom hij haar gekocht had.

Ezzine aarzelde geen seconde. Hij kende het antwoord op die vraag, maar het was nog te vroeg om haar al zijn beweegredenen uit te leggen.

“Het waren je ogen.”

“Mijn ogen?”

“Ja, je ogen. Ze zijn prachtig en vol van beloften.”

Jente begreep niet veel van wat hij zei, ook niet toen hij haar over zijn volk vertelde. Ze kende de Nandruli niet, maar de Waeglanders die haar familie hadden uitgeroeid had ze ook niet gekend. De wijze man uit haar dorp had immers altijd verteld dat er geen andere mensen waren. Al vierhonderd jaar lang dacht men dat alleen de mensen van het Volk de grote vloedgolf overleefd hadden en dat ze daar Ikooh voor moesten eren en aanbidden. De gigantische golven uit de Westzee hadden de aarde weggespoeld en de wereld in een woestenis veranderd, maar de maangodin had het Volk gered.

Als klein kind hadden de verhalen over de grote vloedgolf haar angst aangejaagd. Soms droomde ze nog dat ze verdronk en dat het zwarte water als een monster uit de onderwereld haar hele familie opslokte. Toch waren het niet de golven die de ondergang van het Sorotische volk hadden ingeluid. Nee, Kindar was daar de oorzaak van geweest. Kindar en zijn afschuwelijke ruiters hadden de nederzettingen van het Volk vernietigd en hun bewoners tot slaven gemaakt.

Ezzine hoorde de onzin over Ikooh en het Volk met gefronste wenkbrauwen aan, maar hij zei er niets van. Het meisje was te kwetsbaar en hij wilde haar niet van streek brengen.

“Allebei onze volkeren zijn het slachtoffer geworden van Kindars zucht naar veroveringen”, verklaarde hij. “Maar het leven gaat door, Jente. Je zult het hier niet slecht hebben in Satans roedel. Ik zal je dingen leren die een meisje zoals jij tot een sterke, onafhankelijke vrouw zullen maken. Ik zal je leren hoe je een paard berijdt, hoe je de spieren in je lichaam ontwikkelt en sterkt, en hoe je jezelf kunt verdedigen tegen mensen die kwaad in de zin hebben. Ik zal je leren vechten, Jente, eerst met je handen, maar later ook met echte wapens.”

Jente fronste vragend haar wenkbrauwen en even meende Ezzine een fonkeling in haar ogen te zien.

“Met echte wapens? Zoals een krijger?”

“Nee, niet zoals een krijger”, zei hij glimlachend. “Tegen de tijd dat ik met je klaar ben, zal jij veel beter zijn dan eender welke krijger uit het Waegland of daarbuiten.”

“Echt?”

“Ja, echt”, zei Ezzine beslist. “Maar het is al laat en ik zie dat je moe bent. Je moet slapen, Jente, zodat je aansterkt en beter wordt. Dan pas kan ik met je lessen beginnen.”

Als er iemand was die zoiets zou kunnen bewerkstelligen, dan was hij het wel, dacht Ezzine terwijl hij het meisje over haar zachte haren streelde. Ze zag er doodmoe uit en was al aan het knikkebollen. Hij hoorde haar zuchten en dacht na over het voorbije jaar. Er was zo veel gebeurd, maar de Orde van de Berk zijn rug toekeren was zijn voornaamste beslissing geweest. Hij had tien jaren van zijn leven aan de orde gegeven en die gewijd aan de studie van planten, kruiden en gewassen. Hij had gekozen voor ‘de weg van kruid en ijzer’, wat betekende dat hij zijn scholing als genezer had gecombineerd met een bijkomende opleiding in de hoogste krijgskunsten.

Met wrevel dacht hij terug aan de hoge, rotsachtige formatie waarop de stichters van de orde hun tempel hadden gebouwd. Die tempel lag op een klein eiland midden in het levensmeer. De ordeleden bewaarden er hun geschriften, die ze in leren kaften bonden en waarin alle kennis van de orde lag opgeslagen. Ze aanvaardden alleen jongens of meisjes ouder dan achttien jaar als kandidaatleden en wie zich op het eiland aanmeldde, moest kunnen bewijzen dat hij kon lezen en schrijven. Beide waren van groot belang, de Orde van de Berk was immers een broederschap van genezers en kroniekschrijvers.

Ezzine stopte Jente onder; het meisje was in slaap gevallen. Hij keek naar haar met sproeten bezaaide neus. Haar mooie gezichtje werd omkranst met kastanjebruine krullen. Ze was mooi en zo vol leven, maar had de ogen van iemand die te veel doden gezien had. In de tempel had men altijd overdreven belang gehecht aan dode dingen. Misschien dat hij daarom zulke gemengde gevoelens had over zijn tijd bij de orde. De verborgen kennis die hij er had opgedaan had hem mateloos gefascineerd, maar de andere ordeleden hadden op zijn zenuwen gewerkt met hun gezwets over moraal en gediensigheid. Alleen Merkonus, zijn leraar die ook naar de verboden kant was overgegaan, had zijn mening gedeeld. Sterker nog: Merkonus had een afkeer ontwikkeld tegen alles wat met de orde te maken

had. Hij was een man die werd verteerd door zijn obsessie. Die betrof een eeuwenoud manuscript dat “het testament van Herlewinne” genoemd werd en dat volgens Merkonus geheimen bevatte die het menselijke denken overstegen. Alleen de overste van de Orde van de Berk, Merkonus, Nestor de Onfeilbare en hijzelf wisten van het bestaan van dit testament. Ezzine had het nog nooit gezien en eigenlijk geloofde hij niet dat het bestond. Hij was twintig geweest toen hij zich op het eiland aanmeldde. Zijn karakter had zich al gevormd bij de Nandruli, een van de vele noordelijke bergstammen. De clan der Nandruli was een volk van krijgers; in de bergen was overleven veel belangrijker dan moraal en gedienschtigheid. Zeker sinds de komst van Kindar, die de Nandruli, de Ceronas en de Lenkmi had verslagen en nu, na de overwinning op de Soroten, over het hele Waegland heerste. Ezzine koesterde geen wrok tegenover de laaglanders uit Kindars leger. In feite respecteerde hij de discipline en de superioriteit van Kindars cavalerie, want hij wist hoe veel het van een vrouw of een man vergde om tot een volleerde krijger uit te groeien. En dit jonge, slapende meisje zou het ook te weten komen.

1

Zelfs de machtigste koningen bouwen steden die hen na een tijd boven het hoofd groeien. Ook Kindar, die over het Waegland heerste, was er niet in geslaagd zijn hoofdstad te vrijwaren van boeven en oproerkraaiers. De krijgsheer had in dertig jaar tijd tientallen nederzettingen veroverd, de oorspronkelijke bewoners tot zijn horigen gemaakt en een klein koninkrijk opgebouwd. De hoofdstad Nez was volledig ommuurd en vormde het epicentrum van Kindars macht. De ligging was perfect gekozen, in een brede bocht van de rivier de Waeg en langs alle kanten omgeven door een weids landschap vol glooiende heuvels met graasland, akkers en uitgestrekte wouden. Al de stenen huizen, gebouwen en tempels in de honderden straten en steegjes van Nez hadden dezelfde typerende, vierkante vorm. Hier en daar stonden de huizen verder uit elkaar zodat er pleintjes ontstonden, meestal rond een bron of waterput, omgeven door verschillende soorten palmbomen.

De stad had een enorme groei gekend en groeide nog, want het Waegland was een relatief veilige plek in een wereld vol chaos, territoriale conflicten en wetteloosheid. Het leger van koning Kindar bestond uit goed getrainde en gedisciplineerde ruitersoldaten. Zij beschermden de stad en de omliggende boerderijen tegen rondtrekkende dievenbendes. Elke man of vrouw die Kindar trouw beloofde, belasting betaalde en zich liet registreren, mocht zich een burger van Nez noemen. Sinds de stichting van de stad, dertig jaar geleden, was het aantal namen in de archieven van Nez vertienvoudigd. Er leefden nu bijna twintigduizend burgers in de stad en haar omgeving, maar in werkelijkheid leefden er veel meer mensen. De laatste telling hield geen rekening met de meer dan tienduizend slaven die de stad rijk was, noch met de vele honderden reizigers en de grote aantallen boeven en prostituees die geen belastingen betaalden en de achterbuurten van Nez bevolkten. Een van deze buurten, de wijk Tenebri, stond onder het gezag van Ezzine, een wat mysterieuze figuur die een groep boeven rond zich had verzameld en zich bezighield met smokkel, prostitutie en allerlei andere vormen van criminaliteit en belastingontduiking.

Ezzine betaalde geen Dar aan belastingen, maar de magistraat die voor de wijk Tenebri instond ontving een afkoopsom van vijftigduizend Dar per jaar, simpelweg om de soldaten van de koning uit de wijk te houden. In Tenebri wist iedereen waar je Ezzine kon vinden, maar hem ontmoeten was niet eenvoudig. Zelfs niet voor Malarme, de magistraat van de wijk. Malarme wilde Ezzine absoluut spreken, want de koning had een uitdager voor de legendarische Leeuw van Sorot. Haar naam lag tegenwoordig op ieders lippen. Er was geen prijsvechter in Nez die ze niet had verslagen. Uiteraard was het Kindars wens geweest om anoniem te blijven en de hele zaak via een tussenpersoon af te handelen.

Malarme was verstandig genoeg om zich door twee lijfwachten te laten vergezellen. De mannen kenden de weg in de wijken rond Tenebri. Ze droegen sandalen onder dunne schapenleren broeken en een leren borstkuras over hun wapenhemden. Ze hadden lange haren die ze in een vlecht hadden gebonden, en oogden vervaarlijk met hun volle baarden en indrukwekkende snorren. Ze verspreidden een niet eens zo onaangename geur van geitenvet en leer en waren bewapend met korte zwaarden; hun ronde schild droegen ze op hun rug. De met drie ijzeren punten getooide helmen van de soldaten glinsterden in de zon, waarvan de felle stralen op het middaguur zelfs doordrongen tot in de smalste, meest achteraf gelegen steegjes van de stad. Malarme zelf droeg dure schoenen en een goed omsluitende, geweven pantalon onder een zijden hemd. De lange karmozijnrode mantel die hem als magistraat kenbaar maakte was ook uit pure zijde vervaardigd. Hij was vijftig en op het toppunt van zijn macht. Malarme ontving een royaal maandloon van drieduizend Dar, een bedrag dat hij rijkelijk aanvulde met steekpenningen. Zijn grijze haardos zat vol krullen en omljstte een baardloos gezicht. Zijn neus was groot, maar niet te groot en zijn ogen waren donkerbruin. Hij had twee grote zwakheden: hoeren en goktenten. Beide waren overvloedig aanwezig in zijn wijk en hij maakte er rijkelijk gebruik van. Er was geen gegriefde echtgenote die hem kon betugelen. Malarme had twintig jaar in Kindars ruitrleger gediend en in al die jaren had hij nooit de behoefte gehad om te trouwen. Hij ging er prat op dat hij met meer dan driehonderd vrouwen had geslapen, maar dat niet een van al die dames hem tot een huwelijk had kunnen verleiden.

Hij naderde de straat waarin Ezzine zijn hoofdkwartier gevestigd had en dat was te ruiken. Hier was niets te merken van de stank van publieke

latrines. Het rook naar gebraden vlees, versgebakken brood en groente, die samen tot een bouillon gekookt werden. Hier lagen geen bedelaars tegen gevels of muren waar de verf vanaf schilferde. In deze smalle, doodlopende steeg heerste een ijzige stilte en iemand die hier niet hoefde te zijn, zou er in een wijde boog omheen lopen.

“Hier is het”, zei Malarne en gebaarde naar een houten uithangbord met de beeltenis van een zwarte wolf die vervaarlijk uit zijn bloedrode ogen keek. “Het heet ‘Satans Roedel’.”

“Satans Roedel? Vreemde naam voor een taveerne”, zei een van de lijfwachten. “En niet echt aantrekkelijk als je het mij vraagt. Misschien dat hier daarom niets te beleven valt.”

“Als het donker wordt is het er afgeladen vol.” Malarne lachte. “Dan vind je er de ergste beurzensnijders, lichtekooien en moordenaars. En niet alleen uit de Tenebri, maar ook uit andere wijken. Er wordt gezopen, gehoereerd en gegokt op grote schaal.”

“Gaan wij eerst naar binnen, magistraat?”

Malarne schudde zijn hoofd.

“Nee, we kloppen op de deur en we wachten”, antwoordde hij terwijl hij naar de ijzeren klopper reikte en die een keer of drie tegen de massieve houten deur aan ramde. Het duurde ongeveer een minuut voor ze het slot hoorden knarsen en er een mooi vrouwengezicht in de deuropening verscheen. Haar neus was een tikkeltje te breed en was bezaaid met sproetjes, maar dat maakte juist dat ze er nog aantrekkelijker uitzag. Een dikke bos kastanjebruine krullen viel tot op haar blote schouders en ze bekeek de drie mannen met de blik van een straatkat die een stel muizen in de voorraadkelder aantrof. De vrouw had een wat schorre, maar melodieuze stem.

“Wie zijn jullie?”

“Ik kom voor Ezzine”, zei Malarne. “Zeg hem maar dat de magistraat er is.”

De vrouw wierp een blik op zijn rode mantel, opende de deur en wenkte Malarne en zijn lijfwachten om binnen te komen. Ze was lang, gespierd en atletisch gebouwd. Op haar sterke armen zaten verschillende oude littekens. Malarne vermoedde dat ze tot een van de door koning Kindar verslagen volkeren behoorde. Wellicht was ze afkomstig uit een nederzetting waar de vrouwen ook met wapens konden omgaan en aan de gevechten tegen Kindars soldaten hadden deelgenomen. Aan haar kleding te zien was ze een slavin, want ze droeg een kort tuniekje van zacht gelooid dieren-

huid dat nauw rond haar lichaam sloot. Rond haar taille zat een koord gebonden en het tuniekje was niet dichtgenaaid aan de zijkanen, zodat de ronding van haar naakte dijen te zien was. Toen ze opzij stapte om Malarme en zijn lijfwachten in de gelagzaal van Satans Roedel binnen te laten, viel haar tuniekje open aan de zijkant en kon de magistraat een glimp van haar gladde, bruine borsten opvangen.

“Ik ben Jente”, zei de vrouw kalm. “Wilt u hier even wachten, magistraat?”

Malarme knikte en keek nog altijd gebiologeerd naar de slavin die van hen wegliep. Hij zag dat zijn lijfwachten hetzelfde deden; ook hun starende ogen waren gericht op het wiegen van haar heupen. Haar tred was lichtvoetig en elegant tegelijkertijd. Ze liep niet als een slavin, zelfs niet als een gewone vrouw, maar bewoog zich soepel als een roofdier. Pas toen ze door de deur naar achteren verdwenen was begonnen Malarmes lijfwachten om zich heen te kijken. Ze bewonderden de prachtige, erotische muurschilderingen. De opening in het dak had de vorm van een rechthoek, waarover men een rode doek had gespannen. Dit zorgde voor een bijzonder feeëriek vallicht, de hele ruimte lichtte oranje op. Overal zagen ze verschillende tinten van geel, rood en oranje, in de schilderingen, de draperieën, de tafellakens, de vazen en kruiken op rekken langsheen de muren en in de tientallen kussens die men lukraak over de lange hardhouten zitbanken had verspreid. Er stonden ongeveer dertig tafeltjes en naast de deur die Malarme in de gaten hield, bevond zich een vijf meter lange toog. Vanaf die plek zou de waard zijn diensters en schenksters bevoorraden en hen met volgeladen dienbladen de gelagzaal insturen.

“Er komt iemand aan”, zei Malarme opeens.

De deur naast de toog werd opgeduwd en even later kwam Jente opnieuw de gelagzaal binnen gestapt, nu in het gezelschap van Ezzine. Hij was lang, graatmager, kaal en had een kortgeknipt, grijs ringbaardje. Zijn donkere ogen lagen diep in hun kassen. Hij liep volledig in zwart gekleed en al dat zwart stak fel af tegen zijn bleke huidskleur.

“Goede middag, Malarme.” Ezzine grijnsde zijn witte tanden bloot. “Wat doe jij zo vroeg in Satans Roedel? Je weet dat we pas vanavond om zes uur opengaan, toch?”

Malarme knikte.

“Ik kom voor zaken, Ezzine. Er heeft zich een uitdager gemeld. Voor de Leeuwin.”

“Een uitdager?” Ezzine fronste een wenkbrauw. “Is het een slaaf of een vrije burger?”

“Een soldaat”, antwoordde Malarme. “De organisator wenst anoniem te blijven, maar hij is bereid om honderdduizend in te zetten. Hij heeft vertrouwen in zijn man.”

“Ik wil meer informatie over die organisator voor ik de uitdaging aanneem, Malarme. Honderdduizend Dar is veel geld, zelfs voor de woekeraars.”

Malarme gniffelde.

“Waarom? Ik dacht dat de Leeuwin van Sorot niet te verslaan was?”

“Niemand is onkwetsbaar, Malarme. Het is waar dat ik mijn slavin onverwinnelijk acht, maar de krijgskunsten die ze van mij heeft geleerd zijn ook door anderen gekend. Niet veel anderen, maar ze bestaan. Sinds de grote vloed de mensheid wegspoelde heb ik er maar één ontmoet in dit deel van de wereld, maar het is niet onmogelijk dat er nog anderen zijn.”

“Je praat in raadsels, Ezzine, maar ik zal zien wat ik kan doen.” Malarme keek opzij naar de imposante Jente en vroeg: “Dit flink uit de kluiten gewassen slavinnetje... Is zij misschien de Leeuwin?”

Er waren twee dingen waar Ezzine met niemand over praatte: de orde van kroniekschrijvers waar hij en Merkonus jarenlang deel van hadden uitgemaakt, en de identiteit van zijn beste vrouwelijke prijsvechter. Hij schudde zijn hoofd, wierp een vluchtige blik op Jente en klakte berispelend met zijn tong.

“Bedoel je deze slavin? Jente? O, nee, je weet dat ik daar niet op kan antwoorden, magistraat. Er wordt gezegd dat de Leeuwin een slavin is, en dat ze uit Sorot afkomstig was voor ze tot slaaf gemaakt werd, maar in werkelijkheid is de identiteit van mijn prijsvechter nog altijd een goed bewaard geheim. Niemand weet hoe haar gezicht eruitziet en dat wil ik liefst zo houden. Ha! Wie weet zijn er wel twee Leeuwinnen, of drie?”

Malarme kneep zijn ogen tot spleetjes en liet zijn blik over Jentes lichaam dwalen. Hoe oud zou ze zijn, halverwege de twintig misschien? Hij voelde zich tot haar aangetrokken en wierp nog een steelse blik op het naakte vlees van haar heupen.

“Is Jente ... euh ... beschikbaar?”

“Hoezo beschikbaar? Voor seks, bedoel je dat?”

“Ja.”

“Jente is geen hoer. En ze is niet te koop, noch te huur, Malarme.” De stem van Ezzine klonk bits. “Ze is van mij en ik deel haar met niemand. Nooit.”

“Ho maar, kalm aan”, zei de magistraat. Hij hief zijn handen en hield die voor zich uit. “Ik vind haar aantrekkelijk en vroeg het me af, dat is alles. Zie mijn vraag als een compliment in plaats van je zo op te winden.”

De twee lijfwachten die Malarme bij zich had gedroegen zich onrustig. Een van hen had zijn hand op het gevest van zijn zwaard gelegd en keek grimmig in Ezzines richting. De andere man kookte van woede over de toon die Ezzine had aangeslagen.

“Verontschuldig je bij Malarme, boef”, zei hij dreigend. “Hij is de magistraat van deze wijk en wij vertegenwoordigen de wetten opgelegd door heer Kindar. Wie ben jij eigenlijk? Beschik je over een bewijs van burgerschap? Wie geen belastingen betaalt, mag geen slaven houden. Wij hebben het recht om die slavin in beslag te nemen.”

“Probeer het maar”, antwoordde Ezzine lijk.

“Wat?”

Malarme richtte zijn aandacht op de twee soldaten. Hij keek hen woedend aan en opende zijn mond om hen terecht te wijzen, maar Ezzine was hem voor. “Probeer het gerust, soldaat”, herhaalde die. “Trek je zwaard en probeer Jente te dwingen om zich door jou te laten boeien. Ik verwed er duizend Dar op dat ze jou doodt voor je haar met één vinger hebt aangehaakt.”

De soldaat aarzelde. Opeens leek hij zich te realiseren dat die schaars geklede slavin misschien toch de legendarische Leeuw van Sorot was. Er werd gezegd dat die iemand in een oogwenk kon doden, zelfs met haar blote handen.

“Laat je niet provoceren, Siuad”, waarschuwde Malarme. “Als deze slavin is wie ik denk dat ze is, geef ik geen Dar voor je leven. Ik heb de Leeuw eens een man zien doden met één bliksemsnelle stoot van haar knie. Ze brak zijn borstbeen.”

“Maar de Tenebri is een van uw wijken, magistraat.” Siuad snoof verontwaardigd. “We kunnen deze crimineel toch niet toestaan om u als zijn lakei te behandelen?”

Malarme tuitte zijn lippen.

“Maar dat is helemaal niet het geval, Siuad” zei hij sussend. “Ezzine vertelde me alleen dat hij deze slavin niet met anderen wenst te delen. Er is

geen gebrek aan mooie vrouwen in Nez, dus waarom ruzie maken over een slavin? Kom, laten we gaan voor je ons allemaal in de nesten werkt.”

Nadat de magistraat Satans Roedel verlaten had, legde Ezzine een bleke hand op de schouder van zijn slavin.

“Heb jij de magistraat opzettelijk uitgedaagd?”

“Nee, heer Ezzine”, loog Jente. “Natuurlijk niet, maar ik voelde wel dat hij naar me keek. Hij kleepte me uit met zijn ogen.”

Ezzine zei niets. Hij gaf een kneepje in Jentes schouder en ze slaakte een gil. De pijn was zo erg dat ze op haar knieën zakte. Hij geloofde haar niet! Ze voelde zich machteloos en betrappt. Ze had haar heupen opzettelijk met wat meer zwier heen en weer laten wiegen, omdat die geile magistraat en zijn mannen haar zo hadden aangegaapt. Maar hoe kon Ezzine weten dat ze loog? Op de een of andere manier wist hij het altijd als iemand tegen hem loog. Ze spande haar spieren en wachtte op een uitbrander of een nieuwe pijnscheut, maar er gebeurde niets.

“Sta op”, hoorde ze hem bevelend zeggen, en ze krabbelde overeind.

Wat zou hij nu weer van plan zijn? Hij gedroeg zich zo vreemd de laatste tijd. Ezzine was onrustig en paranoïde, zo kende ze hem niet. Zijn blik kruiste die van haar en Jente voelde haar knieën knikken, niet zozeer omdat ze bang was, maar omdat hij dat was. Zij vreesde de pijn die hij haar kon bezorgen, maar hij zou haar niet beschadigen, dat wist ze. Jente was niet gauw bang, maar pijn kende ze wel, net zoals de mix van onrust en opwinding die gepaard ging met een gevecht op leven dood. Zelfs die andere vorm van opwinding was haar niet vreemd; o ja, ze ervoer ook *genot* in de armen van Ezzine. Hij was boosaardig en doodde zonder verpinken, maar hij was ook een goede minnaar die haar vaker bevrediging schonk dan ze voor mogelijk hield. En hij rook zo lekker. Bij Ikooh, wat hield ze van zijn geur! Hij rook naar de wilde kruiden die hij kweekte en kocht, verzamelde en bewaarde, en naar de inkt en de aromatische kleurstoffen waar hij de mooie tekeningen in zijn manuscripten mee illustreerde. Jente had hem niet lang in de ogen gekeken daarnet, al na één tel had ze haar blik afgewend en nu wachtte ze geduldig tot ze zijn stem opnieuw hoorde weerklinken.

“Je wordt te zelfzeker, Jente”, berispte hij haar. “Je straalt kracht, zelfvertrouwen en seks uit terwijl je die dingen zou moeten verbergen. Het

komt door de manier waarop je loopt en hoe je uit je ogen kijkt. Mannen pikken dat op, zeker een vrouwengek zoals Malarne.”

Jente hoorde dit zwijgend aan. Het was niet helemaal gelogen. Ze voelde zich sterk, fit en onoverwinnelijk na vijftien opeenvolgende zeges in de kuil. Ze deelde het bed met Ezzine en iedereen wist dat zij het lievelingetje van hun leider was. De dienststers, hoeren en andere slavinnen in Satans Roedel bekeken haar met afgunst. Niemand wist met zekerheid dat zij de Leeuwin van Sorot was, maar hier en daar begonnen sommigen iets te vermoeden.

“Je bent sterk en je vecht goed, Jente”, zei Ezzine, haar gedachten onderbrekend. “Je hebt moeilijke tegenstanders gehad en ze allemaal gedood. Je leert snel en vergeet niets van wat ik je geleerd heb, ook niet wanneer je onder enorme druk staat en voor je leven vecht. En als ik je naakt onder me voel bewegen, schenk je me meer genot dan eender welke vrouw die ik ooit heb gekend.”

Jente boog haar hoofd en ze voelde hoe hij een krul uit haar gezicht streek. Haar wangen gloeiden. Dat was typisch Ezzine: het ene moment behandelde hij haar als vuil, om haar even later op te hemelen en aan te halen.

“Dank u, heer Ezzine”, fluisterde ze.

Hij haalde zijn schouders op.

“Bedank me niet”, bromde hij. “Je hebt tegen me gelogen en je zult de nacht in de kooi doorbrengen.”

Jente slikte. Telkens wanneer Ezzine een van zijn bendeleden of slaven op een leugen betrapte, of als iemand kwaad over hem sprak, werd die man of vrouw gedurende één nacht in een speciaal daarvoor bedoelde kooi vastgeketend. Het slachtoffer kon zich amper bewegen, zo smal was die kooi, en ze werd aan de zoldering van Satans Roedel opgehangen, ergens in het midden van het dakgebinte en pal tussen de twee loodzware ijzeren lusters. Jente wist dat ze de hele nacht rechtstaand zou moeten doorbrengen, slapen zou er niet bij zijn in die kooi. Ze haalde diep adem en hoopte maar dat Ezzine haar er niet al te schaars gekleed in zou laten vastketenen.

“En? Wat vind je ervan?”

Nuru keek naar het grote boek dat op het eikenhouten tafelblad voor hem lag. Het was getiteld: ‘Boek der kronieken’, al was dit niet helemaal de waarheid. ‘Een van de boeken der kronieken’ zou een meer waarheidsgetrouwe benaming geweest zijn, maar dat was natuurlijk te omslachtig. De boeken der kronieken waren de enige zaken in de Orde die daadwerkelijk waarde hadden, omdat de kaft steeds met fijn bladgoud werd afgewerkt. Een kunstenaar schilderde de voorkant van deze boeken stevast vol met geneeskrachtige planten in hevige kleuren, die steeds verschilden van boek tot boek. De kroniek die nu voor hem lag, was de laatste in de rij; er was al een lange tijd geen nieuwe bij gekomen en dit bedroefde hem.

Het boek lag voor hem open, en alsof de zon zelf hem aan de belangrjkheid van dit gesprek wilde herinneren, bescheen een zonnestraal de passage die voor hem lag:

Donkere volken pakken zich samen...

Boven Nandrul's top.

Gevaar uit het Oosten zal ons beschamen

De berk, dood in de knop.

“En?” De stem van de overste klonk ongeduldig.

“Er staat een fout in dat vers.”

De overste werd rood. Nuru wilde hem niet echt kwaad maken, maar soms kreeg hij het heen en weer van de beate bewondering van de ordeleden voor Nestor de Onfeilbare, die deze passage geschreven had.

“Ik weet dat hij *wolken* in plaats van *volken* bedoelde, Nuru. Is dat echt het enige commentaar dat je kunt geven?”

Nuru haalde zijn schouders op.

“Niet echt onfeilbaar dan, of wel?”

De overste schudde ongeduldig met zijn hoofd. Zijn stem klonk droevig toen hij verder ging.

“Ik had moeten weten dat ik aan jou niet veel zou hebben.”

Nuru keek naar hem op. De overste zat in zijn hoge stoel achter zijn bureau. De kamer was eenvoudig ingericht, zoals de Orde het bepaalde. Zijn vertrek lag op het hoogste punt van de Orde, er moest immers enige blijk van hiërarchie gegeven worden, maar voor de rest deed niets vermoeden dat hij zich hier in het vertrek van hun hoogste gezagsdrager bevond. Het licht viel langs verscheidene ramen naar binnen en bescheen hen beiden. Toch was deze constructie niet voor hen gebouwd. Het licht diende vooral voor de vele kruiden en planten die kriskras over het vertrek verspreid waren. Voor een leek riepen deze chaos op, maar elk ordelid wist dat het dat niet was. De planten verspreidden elk hun karakteristieke geuren en de vreemde plaatsing ervan zorgde ervoor dat de geuren elkaar op de best mogelijke manier ondersteunden. Iedereen die in het vertrek van de overste kwam, voelde zich meteen verkwikt en rustig door deze allesomvattende geur. De bedoeling hiervan was duidelijk. Elk gesprek moest zo sereen mogelijk plaatsvinden. Nuru was echter te oud geworden voor deze trucjes. Elke keer dat hij bij de overste kwam, voelde hij zich ongemakkelijk.

“Jij doet in ieder geval je naam van ‘Nuru de Dwarsligger’ alle eer aan”, ging de overste verder.

Nuru kon een glimlach niet tegenhouden. De overste en hij hadden één ding gemeen: ze waren allebei nogal opvliegend van aard, iets wat bij de ordeleden niet veel voorkomend was.

“Goed. De vier regels lijken me behoorlijk duidelijk”, zei Nuru kalm. “Donkere wolken pakken zich samen boven de berg van onze orde, en dat hebben we te danken aan een volk uit het Oosten. Een volk dat ons beschaamt. In dat geval kan ik enkel aan Merkonus en zijn magica’s denken. Een grotere schande kan ik me niet voorstellen.”

“Ga voort”, zei de overste zuur.

Nuru zuchtte en trok diepe rimpels in zijn voorhoofd. De laatste zin baarde hem pas echt zorgen, al wilde hij dat niet toegeven. Dat zou betekenen dat hij enige waarde aan de woorden van ‘Nestor de Praalhaan’ schonk. De berk was sinds het moment dat Hermanus, de legendarische stichter van de Orde, zijn eerste zin in het eerste boek der kronieken schreef en

waarin hij beschreef hoe berkenschors, het symbool van hun orde, pijnstillend werkte.

“De berk is het teken van onze orde, en als die dood in de knop is...” Hij liet de woorden in de lucht hangen.

“Dan is volgens zijn bewoordingen de Orde ten dode opgeschreven”, zei de overste grimmig. “Blij dat we het daarover eens zijn.”

Nuru haalde zijn schouders op.

“Het kan ook betekenen dat onze orde altijd rot is geweest, daar de knop het prille begin van de Berk uitmaakt.”

Ondanks zijn woorden glimlachte de overste.

“Jij bent altijd een onruststoker geweest, Nuru. Ze zouden je beter Nuru de Onruststoker noemen.”

Nuru haalde zijn schouders op.

“Ik ben nog altijd in de eerste plaats een wetenschapper. Ik houd ervan de zaken analytisch te bekijken. Dat maakt me een slecht ordelid, ik weet het. Maar het is nu eenmaal zo. Ik houd niet van die mythische bewoordingen die Nestor de Praal- ik bedoel de Onfeilbare steeds gebruikt. Waarom kan hij niet gewoon neerpennen wat hij bedoelt?”

De overste zei niets, maar wees naar een van de vele, omkaderde spreuken die aan zijn muur hingen. Nuru hoefde de wijsvinger niet te volgen om te weten welke hij bedoelde. Hij kende de spreuken ondertussen van buiten. ‘Woorden in een gesprek moeten, net als de druppels in een bereiding, juist afgemeten worden’, stond er.

“Je vergeet je plaats, Nuru. Mystiek heeft altijd een belangrijke rol in onze orde gespeeld. Of wil je nu misschien ook beweren dat de vruchten van de Levensboom niet heilzaam zijn?”

Nuru zuchtte. De Levensboom was het mystieke middelpunt van zijn orde. Rond alles in zijn orde hing een aura van mystiek, wat ook niet te verwonderen was, daar de ordeleden veel van hun informatie uit de geesteswereld haalden.

“Jouw analytische geest heeft me sinds het prille begin, toen je hier voor het eerst binnenkwam, geïrriteerd. Het is niet de juiste instelling voor een ordelid. Ik heb steeds gedacht dat jij...” Hij hield zich plotseling in toen Nuru hem fel aankeek.

Hun blikken raakten elkaar, maar het was de overste die als eerste naar beneden keek. Nuru begreep maar al te goed waarom. Sinds het begin had de overste hem tegengewerkt. De raad had hem als lid goedgekeurd, maar als overste had hij Nuru de lessen kunnen ontzeggen. Hij had gehoopt dat Nuru bij zijn laatste test gefaald zou hebben. Gelukkig was de bibliotheek voor iedereen vrij om te raadplegen, en Nuru was altijd een autodidact geweest. Hij had de eindproef met glans gehaald. De overste had gedacht dat hij naar de verboden kant zou overgaan, maar uiteindelijk was het zijn lieveling die hem verraden had. Toch kende Nuru de verborgen en gevaarlijke kennis ook. Maar al te goed zelfs. Een overste had ooit in een van de boeken geschreven dat als men wilde dat iemand verboden kennis opdeed, men hem dit moest verbieden. Wat Nuru betrof mocht men deze spreuk ook aan de muur hangen, maar dat zou natuurlijk nooit gebeuren.

De overste klonk verrassend zacht toen hij verder ging. “Ik weet dat ik je slecht behandeld heb, Nuru, maar gedane zaken nemen geen keer. Merkonus kent geheimen die eigenlijk alleen een overste hoort te kennen, dat maakt hem extra gevaarlijk. Ik heb de verkeerde aan mijn borst gekoesterd. We zijn nu zelfs zo ver gekomen dat ik jou om hulp moet vragen. Jij bent mijn laatste hoop.” Hij glimlachte. “De Levensboom heeft zin voor ironie.”

Nuru zei niets, maar keek de overste enkel stoïcijns aan.

“Ja, je verstaat me goed”, sprak die. “Ik wil dat je achter Nestor aangaat om hem naar de ware betekenis van de woorden te vragen. Ik heb natuurlijk de geesten van onze voorvaderen om raad gevraagd, maar zij schenken me enkel warrige beelden. Vreemde gebouwen en mannen met paardenhoofden, niet echt iets wat we in de gegeven omstandigheden kunnen gebruiken.”

De overste liet zijn hoofd zakken. Zijn grijze haar plakte aan zijn lange voorhoofd. Hij zag er nog steeds voornaam uit, maar hij had veel van zijn waardigheid verloren. Het moest voor hem niet gemakkelijk geweest zijn om hem om hulp te vragen, dacht Nuru. Het betekende dat zijn scherpe inzicht hem begon te verlaten. Andere ordeleden hadden Nuru al op de vergeetachtigheid van hun overste gewezen. Daarop had hij hen streng berispt, maar alleen het feit dat erover gepraat werd, was een teken aan de wand. Ondanks het feit dat ze niet de beste vrienden waren, voelde Nuru dan ook een zekere vorm van medelijden voor de overste. Zijn inzicht was

niet altijd even scherp geweest, getuige Merkonus, maar een einde in vergetelheid had hij niet verdiend. Spijtig genoeg had de Orde voor deze ziekte nog steeds geen middel gevonden.

“Ik zal doen wat u vraagt, overste”, zei Nuru zacht.

De ogen van de overste keken hem fel aan.

“Ik hoef jouw medelijden niet, Nuru.” Hij pauzeerde even en zuchtte. “Alsjeblieft, niet van jou.”

Nuru knikte. Het deed hem desondanks deugd dat de vlam in de overste nog niet gedoofd was. Hij kon ‘zijn mensen’ nog steeds peilen. Als in antwoord op zijn gedachten priemden de ogen van de overste in die van hem. Nuru voelde de rillingen over zijn rug gaan.

“We hebben het daarnet over het visioen van Nestor gehad, maar hoe zit het met jouw visioenen?”

Nuru werd net niet rood.

“Het is lang geleden dat ik er nog één gehad heb, overste. Om eerlijk te zijn, ben ik er niet zo mee bezig. Visioenen zijn uitputtend en leiden zelden tot iets. Dikwijls hebben ze zelfs geen effect op ons leven.”

De overste haalde zijn schouders op.

“Ergens heb je wel gelijk, maar toch denk ik dat je er heel goed in zou zijn als je dat zou willen. Heb je al spontane visioenen gehad?”

Nuru keek hem verbaasd aan.

“Nee, ik heb er nog steeds de geheime bereiding voor nodig. Mag ik vragen waarom?”

De overste schudde het hoofd en zei: “Het is niet zo belangrijk.”

Met een glazige blik keek hij voor zich uit en zweeg. De atmosfeer werd drukkend.

“Ik zal dan maar gaan, overste”, zei Nuru uiteindelijk.

De overste wuifde zwak met zijn hand. Nuru draaide zich om en ging in de richting van de deur.

“Nuru?”

Hij hield zijn pas in.

“Ja, overste?”

“Breng me alsjeblieft goed nieuws. De Orde heeft het nodig.”

Nuru knikte, maar het was niet van harte. Sommige wensen waren nu eenmaal onmogelijk.

Hij haastte zich naar zijn kamer, die zich in het midden van de Orde bevond. In de kamer van de overste was het licht overvloedig, maar de uit de rots gehouwen gangen waren, op het vale licht van verscheidene honingkaarsen in eenvoudige staanders na, aardedonker. Hij kende de weg echter blindelings en stapte zonder te aarzelen de opening in die de ingang van zijn kamer vormde. De kamers van de ordeleden hadden geen deuren, privacy was een luxe die niet aangeleerd werd. Niet dat iemand ooit de aandrang voelde om een ander te storen. Toch had Nuru dit hinderlijk gevonden, maar hij was dan ook geen normaal ordelid. De kans op een nieuwe reis wond hem zelfs op, een gevoel dat vele andere ordeleden ook vreemd was.

Een smal en hoog venster verlichtte zwak zijn kamer. Nuru stak een paar kaarsen aan en verspilde verder geen tijd. Hij ging naar een eikenhouten kast die zich aan de westkant van zijn muur bevond. Het was lang geleden dat hij zijn eenvoudige reiskledij van schapenwol nog had aangedaan. Die rook muf, maar hij had geen tijd om ze eerst te luchten. Hij kon het witte kleed dat hij hier dagelijks droeg niet aandoen voor deze reis. Dat was niet praktisch en de tijd dat men de helers van de Orde met eerbied en ontzag bejegende, was dankzij de magica's allang verleden tijd. Zijn schapenwollen mantel was iets te warm voor nu, maar de zomer liep langzaam op zijn einde en met de intrede van de herfst en de winter kon hij de extra warmte wel gebruiken.

Hij stopte een warme jas van berenvel, een dikke deken en zijn reiskussen in een plunjezak. Onderin de kast lag ook nog steeds de geldbuidel met honderdvijftien Dar. Geen onaardig bedrag voor een reis, maar tevens voldoende om dieven en schurken aan te trekken. Hij moest voorzichtig zijn. Hij had het tijdens zijn vele reizen verdiend door zijn diensten aan te bieden, maar dat was lang geleden en volgens de laatste berichten wilden de meeste mensen de diensten van de Orde niet meer. Met gemengde gevoelens hing hij de buidel rond zijn hals. Hij ging naar zijn nachtkastje en nam het enige, nog onafgewerkte, manuscript dat hij ooit geschreven had. De bladzijden waren met twee lappen leer en wat touw met elkaar verbonden en op de eerste pagina was in zijn handschrift de titel 'Handig lexicon van plantenkunde voor op reis' geschreven. Hij glimlachte en plaatste het pri-

mitieve boek in de plunjezak. Hij had dit lexicon niet echt nodig, maar het gaf hem een veilig gevoel als hij het bij zich had.

Langzaam stapte hij naar zijn bed en nam de staf die tegen het voeteinde stond in zijn handen. Zijn verweerde vingers gingen liefkozend over het gekronkelde hout. Het ding leek op het eerste gezicht slechts een lelijke stok. Hij was ongeveer tachtig centimeter lang, wrong zich in verschillende bochten en was nergens helemaal recht. Dit was zijn kostbaarste bezit. Hij herinnerde zich als de dag van gisteren de moeite en pijn die het hem gekost had om uit een oude olijfrank deze staf te snijden. Het harde hout liet zich niet gemakkelijk manipuleren en hij had nooit zo veel brouwsels voor het verzorgen van wonden moeten gebruiken om zijn pijnlijke vingers te verzorgen als toen. Maar juist het ontembare van het olijfhout paste bij zijn onwrikbare karakter. Het was een goede reisstaf en ook niet onbelangrijk - een goede vechtstaf die nooit zou breken. Al hoopte hij vurig dat hij hem niet gauw voor dat doeleinde zou moeten gebruiken.

“Nog één ding”, mompelde hij terwijl hij naar zijn schrijfbureau stapte. Hij deed een van de lades open en haalde er wat papier, inkt in een zwart potje en een schrijfveer uit. Hij deed alles voorzichtig in een waterdicht zakje en plaatste dit op het manuscript in zijn plunjezak. Nu was hij bijna klaar. Hij moest zich enkel nog laten scheren. De lange, bruine, met wit doorvlochten baard benadrukte, nog meer dan het kleed, zijn status. Hij moest aan een ordelid vragen om hem af te doen, hoezeer het hem ook speet.

Het betreffende ordelid had hem met een afwijzende blik aangekeken toen hij zijn verzoek deed, maar had niets gezegd. Hij wist wel beter dan hem tegen te spreken. Toch voelde zijn baardloze kin ook voor Nuru vreemd aan. De kapper was de enige in de Orde die zoiets ijdels als een spiegel mocht gebruiken en Nuru was geschrokken toen hij zijn gerimpelde, ingevallen gezicht zag. Zijn hoofd was nog steeds lang en zijn kaakbeenderen verrieden nog steeds zijn wilskracht, maar in zijn donkere haardos zaten al heel wat grijze haren en zijn hoge voorhoofd begon de strijd met zijn haardos te winnen. Zijn jeugdige onstuimigheid was nog niet helemaal verdwenen, maar er waren al wel twintig zomers voorbijgegaan sinds het moment

dat hij de Orde betreden had. Toch voelde hij zich nog vitaal en reisvaardig, zelfs al was zijn laatste reis zeven jaar geleden. Hij knikte zwijgzaam naar het ordelid vooraleer hij de ruimte verliet en naar de keuken ging. Ook hier was iemand aanwezig en ook hier werden geen woorden verspild. Nuru nam het eten dat hij nodig had voor de eerste dagen en plaatste het in een knapzak die de man in de keuken hem overhandigde. Het verwonderde Nuru niet dat de man van zijn queeste afwist. De Orde kende geen geheimen. Hij gunde zichzelf een glimlach toen hij een grote, gezouten lap spek in stukjes sneed en in de knapzak plaatste. Eén stukje hield hij in zijn hand.

De warmte en helderheid van de binnenplaats verkwikten hem toen hij uit de donkere ruimtes van de Orde kwam. Overall was men bezig met het verzorgen van de planten en kruiden die hen voedden en waarmee zij in hun levensonderhoud voorzagen. Nuru wist dat andere ordeleden deze planten zouden gebruiken voor het maken van de bereidingen die hun orde ooit beroemd had gemaakt, maar dat interesseerde hem niet. Hij nam het stukje spek, wuifde ermee boven zijn hoofd en maakte een krassend geluid. Sommigen keken vreemd op, maar hen negeerde hij. Even voelde hij ongerustheid toen zijn roep niet meteen werd beantwoord, maar toen hoorde hij het vertrouwde krassen van zijn reisgezel. Een volwassen kraai vloog weg van een tak en rukte in scheervlucht het stukje spek uit zijn hand. De vogel schrokte het naar binnen vooraleer hij op zijn staf ging zitten. Nuru lachte terwijl hij het dier liefkozend over zijn veren aaide. Het staarde trots voor zich uit.

“Mijn trouwe Krachi. Het ziet ernaar uit dat we weer op reis gaan.”

Krachi kon zijn vreugde enkel met een luid gekrijs beamen.

Nuru stapte al in de richting van de ‘kooi’, zoals het transportmiddel van de Orde werd genoemd, maar ging eerst nog een bezoeker brengen aan de grote zaal, die zich aan de noordkant van het binnenhof bevond. De ruimte was goed geventileerd om de vele planten de kans te geven optimaal te drogen. Er hing een kruidige geur in de zaal, die Nuru steeds licht in het hoofd maakte. Vele reageerkolven en buizen pruttelden samen met tientallen pannetjes op kleine vuurtjes. Negen oudere ordeleden maakten minutieus de bereidingen die de basis van hun orde vormden. Niemand keek naar

hem op; de minste fout kon een bereiding verprutsen. Nuru ging naar een grote kast en haalde daar zakjes uit die gevuld waren met de gedroogde vorm van de bereidingen die vooral een helende werking hadden. Op geen van de zakjes stond een beschrijving, maar elk ordelid wist door de geur met welke hij te maken had. Hij plaatste ze in zijn plunjezak en liep met grote passen naar de enige deur die de Orde kende. Zonder aarzelen klopte hij aan. Een luik ging open en een barse stem vroeg: "Wat moet je?"

"Laat me binnen, Hernoc. Je weet waarvoor ik kom."

De man snoof luid. Aarzelend deed hij de zware deur krakend open. In de deuropening stond een breedgeschouderde man van meer dan twee meter lang. Zijn hoofd was kaalgeschoren, maar hij had een lange baard. Een platte neus ontsierde zijn gezicht. 'De waakhond van de Orde' werd Hernoc fluisterend genoemd, maar nooit in zijn nabijheid. Hernoc bleef ostentatief in de deuropening staan.

"Ga opzij, Hernoc", zei Nuru, "of wil je misschien dat ik dit met de overste bespreek?"

Hernoc lachte kort en rauw.

"De overste kan me gestolen worden. Jij hoort hier niet thuis", zei hij dreigend.

Nuru haalde zijn schouders op.

"Als jij denkt dat het jouw plaats is om de Orde te besturen, dan moet ik dit misschien inderdaad beter aan de overste melden."

Hernoc snoof, maar ging toch opzij.

"Ik zie veel in jou, Nuru, en niets ervan is goed. Maar ik zag geen klikspaan in jou. Je stelt me teleur."

Nuru negeerde hem toen hij de slecht verlichte ruimte binnenstapte. Voor hem stonden, verspreid over drie kleine rekjes, de enige zakjes die een andere kleur hadden. Ze waren bloedrood geverfd. Langzaam nam hij er drie uit en plaatste ze voorzichtig bij de andere zakjes in zijn plunjezak.

"Nu, ja, drie. Waarom niet. Neem meteen maar de hele voorraad mee nu je bezig bent. Ik begrijp niet waarom de overste toelaat dat jij deze bereidingen meeneemt. Hij moet echt wanhopig zijn."

Nuru glimlachte. Ondanks zijn dreigende taal mocht hij Hernoc wel. Hij was, na hem, de enige die de overste soms in twijfel durfde trekken. Hij draaide zich om en keek Hernoc spottend aan.